

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **AGRO MARTINICE s. r. o.**, se sídlem Martinice 1, Březnice, zastoupená Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 8 A 82/2021 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Ministr zemědělství (dále jen „ministr“) rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021, č. j. MZE-30875/2021-11181, zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 6. 4. 2021, č. j. 54251/2020-MZE-14113, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu sporného řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2020, č. j. 36678/2020-MZE-14113 (dále jen „původní rozhodnutí“), žalovaný zamítl návrh žalobkyně ve sporu z veřejnoprávní smlouvy, kterou jí byla poskytnuta dotace z Programu rozvoje venkova na období 2014 – 2020 (dále jen „Program rozvoje venkova“ nebo „dotační program“) na projekt: Vybavení provozovny s místem realizace provozovna Martinice – Březnice, okres Příbram (dále jen „projekt“). Žalovaný shledal, že projekt žalobkyně předložený ve 4. kole Programu rozvoje venkova navazuje na projekt administrovaný v rámci 2. kola téhož dotačního programu, takže

se nejedná o založení nové provozovny. Proto byla žalobkyni dotace správně ponížena o 100 % a došlo k ukončení administrace její žádosti z důvodu porušení podmínky počáteční investice. Žaloba žalobkyně proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 31. 3. 2021, č. j. 11 A 87/2020 - 38; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 10 Afs 132/2021 - 38, protože žalobkyně neuplatnila žádné skutečné kasační důvody.

[3] Žalobkyně rovněž neúspěšně žádala o obnovu sporného řízení (viz odst. [1] shora). Proti rozhodnutí ministra o zamítnutí rozkladu proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o obnovu původního řízení podala žalobkyně žalobu k městskému soudu, který ji rozsudkem ze dne 31. 5. 2023, č. j. 8 A 82/2021 - 59, zamítl jako nedůvodnou. Tento rozsudek je předmětem přezkumu v řízení o nyníjší kasační stížnosti.

[4] Městský soud uvedl, že žalobkyně neuplatnila důvody, které by mohly svědčit pro obnovu řízení (nepravdivost dosud provedených důkazů nebo zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro rozhodnutí v řízení, které má být obnoveno). Žalobkyně pouze replikovala a přejímala důvody a námitky, dle nichž bylo podle jejího názoru původní rozhodnutí nezákonné. Tyto námitky (důvody) však byly podle městského soudu posuzovány v původním řízení.

[5] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody výslovně podřazuje pouze pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem, že nejsou dány důvody pro obnovu řízení. Podle stěžovatelky se v dříve proběhlém řízení provedené důkazy ukázaly být nepravdivými a tato skutečnost může odůvodnit jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování městského soudu, a toto jiné řešení otázky může být ku prospěchu stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdí, že jí předložené projekty v rámci 2. a 4. kola Programu rozvoje venkova je nutno považovat za projekty s odlišnou ekonomickou činností. Náplň činnosti nově založené provozovny, jež byla předmětem její žádosti ve 4. kole dotačního programu, byla odlišná od provozovny, k níž podala žádost o dotaci ve 2. kole dotačního programu. Žádost stěžovatelky podaná v rámci 4. kola naplňuje definici založení nové provozovny. Navíc pro tuto novou provozovnu byla zřízena samostatná příjezdová cesta. Stěžovatelka opakuje, že oba projekty na sebe nenavazují a projekt ze 4. kola rozhodně nerozšiřuje projekt ze 2. kola.

[7] Dále stěžovatelka namítá, že vymezení provozovny a její samostatnosti nespadá do kompetence Státního zemědělského a intervenčního fondu či žalovaného, nýbrž spadá do pravomocí Ministerstva průmyslu a obchodu, které dle stěžovatelky potvrdilo založení nové provozovny. Stěžovatelka poukazuje rovněž na časový harmonogram celého projektu a na podpis dohody o poskytnutí dotace, z níž jí vzniklo legitimní očekávání poskytnutí finančních prostředků. Na základě svévolného rozhodnutí žalovaného jí naopak vznikla škoda.

[8] Stěžovatelka uzavírá, že v daném případě byly splněny podmínky pro obnovu řízení, protože „*vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, z nichž jednoznačně plyne, že ze strany*

pokračování

Ministerstva zemědělství provedené důkazy se na základě podrobného studia napadeného rozhodnutí ukázaly být nepravdivými a je zde důvod pro zcela opačné rozhodnutí ve věci.“ Dle stěžovatelky je napadené rozhodnutí vydáno na základě neúplně provedeného důkazního řízení a zjištěného skutkového stavu a v rozporu s platnou právní úpravou, konkrétně Nařízením Komise (EU) č. 651/2014.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka opakuje žalobní a odvolací důvody. Má za to, že námitka porušení legitimního očekávání je nepřipustná, neboť ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem. Žalovaný konstatuje, že stěžovatelka byla plně odpovědná za dodržení podmínek dotace, přičemž bylo dostatečně prokázáno, že jí nemohla být poskytnuta.

[10] Stěžovatelka v replice na vyjádření žalovaného uvádí, že splnila vše, co bylo v dohodě ujednáno, a nic nezamlčela, takže nebyl důvod, aby jí nebyla dotace poskytnuta. Do dnešního dne také nedošlo k vypovězení dohody o poskytnutí dotace. Stěžovatelka opět cituje stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu, které dle jejího názoru potvrzuje závěr, že se dotační žádost týkala nové provozovny.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz za všechny rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatelka formulovala kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[14] Zároveň platí, že jelikož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. zde městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), musí se kasační námitky upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Kasační stížnost je nepřipustná, pokud nesměřuje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, a judikaturu citovanou v jeho odstavci [140]). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, „opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“

Stěžovatelka tak musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského (resp. zde městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné.

[15] V tomto směru je kasační stížnost stěžovatelky na samé hranici projednatelnosti, neboť stěžovatelka se nikterak nevymezuje vůči nosným závěrům rozsudku městského soudu. Městský soud žalobu stěžovatelky zamítl, protože stěžovatelka neuvedla žádné důvody, na jejichž základě by bylo možné obnovit původní řízení. Proti tomuto důvodu zamítnutí žaloby stěžovatelka žádné kasační námitky nevznáší, nýbrž obdobně jako před městským soudem namítá nezákonnost původního rozhodnutí. Nikterak nereflektuje vysvětlení městského soudu, že obnova řízení není institutem, díky němuž by stěžovatelka mohla bojovat proti již pravomocnému, dokonce soudně přezkoumanému rozhodnutí, se kterým nesouhlasí. Přednesené kasační námitky na tyto nosné důvody rozsudku městského soudu nereagují. Kasační soud proto pouze obecně a stručně přistoupil k jejich vypořádání.

[16] Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, pokud a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno.

[17] Obnova řízení na návrh účastníka představuje mimořádný opravný prostředek uplatnitelný ve správním řízení, který prolamuje překážku věci rozhodnuté. Umožňuje účastníku řízení domoci se provedení nového řízení již ukončeného pravomocným rozhodnutím. Institut obnovy řízení slouží k nápravě skutkových vad, zatímco k nápravě vad právních slouží přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, č. 2144/2010 Sb. NSS, či ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 23/2020 - 46). V řízení o povolení obnovy se tak nepřezkoumává zákonnost a správnost původního rozhodnutí, ale posuzuje se otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé anebo jiné zákonem vymezené skutečnosti způsobující nedostatky ve zjištění skutkového stavu a ve spojení s důkazy již provedenými ve věci mohou mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí, které bylo původně vydáno (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 21. 9. 2011, č. j. Konf 65/2010 - 21; č. 2499/2012 Sb. NSS).

[18] Stěžovatelka v řízení před městským soudem ani v řízení před kasačním soudem neuvedla žádné nové, dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, a které by mohly vést ke změně původního rozhodnutí. Veškeré námitky stěžovatelky uplatněné v žalobě a kasační stížnosti představují pouze pokračující polemiku stěžovatelky se zákonností původního rozhodnutí. Zákonnost či správnost původního rozhodnutí však není předmětem řízení o povolení obnovy. Jestliže stěžovatelka neuvádí žádné nové skutkové okolnosti, které by mohly být důvodem pro nařízení obnovy řízení, fakticky neusiluje o nápravu skutkových nesprávností, a proto nemohou být splněny zákonné podmínky pro nařízení obnovy řízení. Veškeré přednesené námitky mohla stěžovatelka vznést v rámci původního řízení, v žalobě proti původnímu rozhodnutí a v kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, kterým byla její žaloba proti původnímu rozhodnutí zamítnuta.

pokračování

[19] S ohledem na výše uvedené kasační soud konstatuje, že podmínky § 100 odst. 1 správního řádu pro obnovu řízení nebyly splněny, neboť stěžovatelka neuvedla a neuvádí žádné nové skutkové okolnosti či důkazy, které původně nemohla uplatnit a které by měly podstatný vliv na obsah původního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nebude věcně vypořádávat argumentaci stěžovatelky o nezákonnosti původního rozhodnutí, neboť zákonnost původního řízení nebyla a nemohla být předmětem nynějšího řízení před žalovaným a ministrem.

[20] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost, v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána, není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu